

Apró csecsebecsék, amelyeneket ma már kislányok sem igen viselnek, vékony karikán csörgő-börgő ezüst makkocska, lóhere, dominó-kockácska. Sodrott és zománcos ezüst gyűrűcskék, s a kirakat kellős közepén kopott kék bársony tokban egy pár kékköves gyermek fülbevaló. A tok felett cédula, rajta fölírás, remek rond betűkkel: „Rendkívüli alkalmi vétel.” Az egész fülbevalócska nem „alkalmi vétel” korában, rendes, méregdrága áron se kerülhet többre kettő húsznál. Vajon mennyi lehet az ára, mint „rendkívüli alkalmi vétel?” Érdemes volna megvenni.

•

Láttunk egy koldust, aki estefelé, szokott helyén – a földön – ülve, rágyújtott egy cigarettára, s élvezettel füstölt. Először láttunk cigarettázó koldust. Az emberek fejcsóválva mentek el mellette.

Vajon miért? Elvégre ő is él, elvégre ő is ember. Neki is joga van egy kis élvezetre, egy kis „könnyelműségre”.

Hiába, születésünktől fogva kegyetlenek vagyunk. Elirigyeljük embertársaink örömét.

-i.

1934. március 14., szerda, 4. old.

Pesti utca

Daliás, Brunhilda-termetű nő sétál az Andrássy úton a kora tavaszi napsütésben. Divatos felöltő rajta, új szalmakalap, s egy vadonatúj, divatos angol borzebecskét cibál pórázon. A kutyuska alig nagyobb, mint a jól megtermett hölgy két ökle.

A legkülönösebb a dologban pedig, hogy a hatalmas nő parányi kutyuskája egy jókora könyvet cipel a szájában. A kis állat – remek fogazata ellenére – alig bírja a vastos könyvet. Le-leteszi többnyire a legválságosabb pillana-

tokban, amikor az úttesten egy gépkocsi rohan feljűk, s a leggyanűsabb helyekre, holmi kis tócsába vagy csatorna-lefolyóba.

A hölgy minden alkalommal szépen felveszi a sáros könyvet, s nyugodtan visszateszi a kutyuska szájába.

Egy óvatlan pillanatban meglestűk, hogy a könyv egy nagy angol író re-mekműve volt, megviselt, siralmas állapotban.

A körút sarkán aztán a hölgy összetalálkozott egy barátnőjével.

– Képzeld csak – dicsekedett –, tanítom Jimmyt csomagot vinni. Tudod-e, hogy az Operától már úgy hozta ezt a könyvet, hogy egyszer sem ejtette el. Milyen jó lesz, ha megtanul csomagot vinni. Legalább nem kell nekem cipekedni.

Vajon mit képzelsz ez a hölgy? A kutyus akkora csomagokat fog cipelni, amilyeneket ő már el se bír?

Egyelőre azt látjuk, hogy könyvet vitet vele. Azt hisszűk, hogy ez az, ami valóban legnehezebb a számára. A kutyának hagyja.

•

A három és fél éves Rózsika befogja a két fűlet. Anyukája énekel.

– Jaj – sopánkodik a kislány –, mit szólna az óvónéni az óvodában, ha hallaná, hogy milyen hamisan kornyikálsz.

•

A társaskocsiban csupán egy jól öltözött fiatal hölgy ül egy ablaknál, s kissé arrább – rézsút szemközt vele – egy kilenc éves lányka.

Nem tartoznak egyűvé. A kislányt egy néni kísértte a kocsig, s most hazafelé igyekszik az alkonyatban. Otthon bizonyára várja már a délutáni kávé. Illedelmesen, komolyan ül a helyén sötétkéék matrózkabátjában, sötétkéék svájcisapkájában. Egy darabig a hölgy is nyugodt. Egyszerre izegni-mozogni, nyugtalanzkodni kezd, izgatottnak látszik, s hirtelen, mint aki nem bírja tovább, kibontja kis finom csomagját, kivesz egy süteményt, beleharap egy habosfánkba. A fehér hab pirosító lesz a szája szélétől, a pirosító szája széle pedig fehér a habtól. Közben fekete szoknyájára is pöttyen egy kis fehér hab.

A kislány csodálkozva nézi, majd a csitrilányok fékezhetetlen jókedvével kuncogni kezd. Nagyon mulatságos ez a divatos nő, száján, ruháján a fehér tejszínhabbal. Az is muris, hogy olyan torkos, s nem bírta már tovább, mindenáron ennie kellett a társaskocsiban. A kislány tenyerébe rejti száját, úgy tartja vissza a nevetést. De nem bírja. Majd kipukkan belőle. Már csuklik is.

A hölgy észreveszi és elszégyenli magát. Vissza akarja csomagolni a süteményeket, de zavarában valamennyi a kocsi padlójára potyog.

A kislányból teljes erővel kipukkan a nevetés.

A nő a legközelebbi megállónál dühös pillantással, vérvörösen leszáll, ruhájáról, szájáról törli a habot.

A kislány illedelmesen, komolyan ül tovább a helyén, mintha mi se történt volna.

Az uzsonnakávójára gondol.

-i.

1934. március 17., szombat, 8. old.

Körbe-körbe

Egy gépkocsi siklik nesztelenül az úttesten. Vakító fényes, előkelő alkotmány. Elöl a mellvértje telis-teli van verve kápráztató kitüntetésekkel, arany és ezüst érmekkel. Olyan ez a kocsi, mint valami diadalmas hadvezér a közkatonák között. Szinte furcsa, hogy a többi nem áll sorfalat, amíg elvonul, s nem harsannak kürtök az érkezésekor. Mi mindenesetre mélyen meghajlunk előtte hódoló alázattal. Ő azonban ügyet sem vet ránk. Csaknem keresztülgázol rajtunk.

•

Sokan várják a társaskocsit a megállónál. Sokáig késik. Egy csinos fiatal lány türelmetlenségében valami táncdalt dudorász, s a lábát lassan, majd egyre gyorsabban mozgatja az ütemére. Már táncol is rendes, szabályos táncleépésben. Egy fiatalember szintén nem állja tovább, s az ő lába is a dallam ütemére perdül. A várakozás hevében már csaknem mindenki táncol. De a két fiatal őszintén, jókedvűen. Igazi nagyvárosi kép. Szinte kár, hogy már jön a kocsi.

•